

PACZUSKI
TAUDUL

PRZEKRÓJ PODATKOWY

23.09.2019 r.

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

SPIS TREŚCI

Czynności sprawdzające dotyczące innych okresów rozliczeniowych niż weryfikowany przez organ mogą ochronić podatnika podczas kontroli , wyrok NSA z 3 września 2019 r., sygn. akt II FSK 3004/17	3
Zbycie przez bank wierzytelności na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego , wyrok NSA z 11 września 2019 r., sygn. II FSK 3269/17	3
Zakres pojęcia „czynności ciągłych” w świetle art. 19a ust. 3 i 4 ustawy VAT w zw. z art. 64 Dyrektywy 112 , wyrok NSA z 10 września 2019 r., sygn. I FSK 971/17	3
Utracona kaucja gwarancyjna jako koszt podatkowy , wyrok NSA z 10 września 2019 r., sygn. II FSK 839/18	4
Refakturowanie poniesionych wydatków a limit kosztów usług niematerialnych , wyrok WSA w Warszawie z 12 września 2019 r., sygn. III SA/WA 88/19	4
Kwestia prawa do pełnego odliczenia VAT naliczonego w związku z pojazdami samochodowymi , wyrok WSA w Poznaniu z 11 września 2019 r., sygn. I SA/Po 533/19	4

Czynności sprawdzające dotyczące innych okresów rozliczeniowych niż weryfikowany przez organ mogą ochronić podatnika podczas kontroli, wyrok NSA z 3 września 2019 r., sygn. akt II FSK 3004/17

W przedmiotowej sprawie organ skarbowy dokonując czynności sprawdzających rozliczenie małżonków za lata 2010 i 2013 stwierdził prawidłowość rozliczeń ulgi prorodzinnej na pełnoletnią i zarabiającą niepełnosprawną córkę. Natomiast, tuż przed okresem przedawnienia zobowiązania urzędnicy stwierdzili, że ulga się jednak podatnikom nie należała, i zażądali jej zwrotu z odsetkami. Decyzja organu dotyczyła ulg za 2011 r., który nie został przez urzędników zweryfikowany.

Sprawa trafiła do sądu administracyjnego. Zarówno WSA jak i NSA przyznały rację podatnikom, uznając, że zgodnie z zasadą legalizmu organ podatkowy musi działać na podstawie przepisów, ale jednocześnie skoro przekonał podatników, że ulga im się należy, to nie może później zmienić swojego stanowiska. Nawet, gdy odliczenie było niezgodne z prawem.

Co istotne, NSA wskazał, że potwierdzenie poprawności rozliczeń w ramach czynności sprawdzających powinno działać na takich samych zasadach, jak wnioski płynące z interpretacji podatkowej, wydawanej na wniosek podatnika. Oznacza to zatem, że negatywne konsekwencje wystąpić mogą wyłącznie po zmianie stanowiska organu podatkowego, tj. po zakwestionowaniu przez organ wcześniejszego stanowiska ujętego w czynnościach sprawdzających.

Zbycie przez bank wierzytelności na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego, wyrok NSA z 11 września 2019 r., sygn. II FSK 3269/17

W omawianym wyroku, NSA pochylił się nad zagadnieniem możliwości kwalifikowania przez bank jako przychodu ceny uzyskanej z tytułu zbycia na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego niespłaconych i odpisanych jako nieściągalne wierzytelności z tytułu kredytów (pożyczek). Jego zdaniem brak jest podstaw do przyjęcia, że uzyskane przez bank środki należy traktować jako „wartość zwróconych wierzytelności”, o której mowa w art. 12 ust.

1 pkt 4 ustawy CIT, co w konsekwencji powodowałoby konieczność rozpoznania przez podatnika przychodu. NSA uznał, że wskazany zwrot, na gruncie językowym, ale też biorąc pod uwagę funkcję tych przepisów, nie może być utożsamiany z uzyskaniem ceny z tytułu odsprzedaży czy też odpłatnej cesji wierzytelności.

Nadto, przepis art. 12 ust. 4 pkt 15 lit. c ustawy CIT wyłączający przychodowy charakter środków uzyskanych przez bank w sytuacji zbycia funduszowi sekurytyzacyjnemu albo towarzystwu funduszy inwestycyjnych tworzącemu fundusz sekurytyzacyjny wierzytelności z tytułu kredytów (pożyczek) ma charakter przepisu szczególnego wobec art. 12 ust. 1 pkt 4 ustawy CIT. NSA zwrócił uwagę, że ustawodawca nie wskazuje w art. 12 ust. 4 pkt 15 lit. c ustawy CIT, czy chodzi o wierzytelności, które były uprzednio zaliczone do kosztów uzyskania przychodów, czy też nie. Zatem, przyjmując należy, że jego jasną intencją było objęcie wyłączeniem obu rodzajów wierzytelności.

Zakres pojęcia „czynności ciągłych” w świetle art. 19a ust. 3 i 4 ustawy VAT w zw. z art. 64 Dyrektywy 112, wyrok NSA z 10 września 2019 r., sygn. I FSK 971/17

Pojęcie „czynności ciągłych” powinno obejmować świadczenia tradycyjnie definiowane jako okresowe/ciągłe, jak również dokonywane w ramach stałych umów o współpracę, w odniesieniu do których ustalono następujące po sobie terminy płatności. Przyjmując takie rozumienie wskazanego pojęcia nie można zaakceptować stanowiska, iż obejmuje ono wszelkie czynności powtarzające się, o ile tylko strony zdecydują się na ich rozliczanie lub opłacanie w okresach rozliczeniowych.

O ile dostawy towarów o charakterze ciągłym mogą składać się z pojedynczych dostaw, to ze stosunku zobowiązaniowego powinno wynikać, że charakteryzują je (i) określone powiązania/ciągłość oraz (ii) rozliczanie w ustalonych okresach. Sam fakt powtarzalności świadczeń (dostaw towarów) i dominująca wola stron w zakresie ustalenia cyklicznych terminów płatności, nie są wystarczające dla przyjęcia, iż mają one charakter ciągły w rozumieniu art. 19a ust. 4 w zw. z ust. 3 ustawy VAT.

Utracona kaucja gwarancyjna jako koszt podatkowy, wyrok NSA z 10 września 2019 r., sygn. II FSK 839/18

W komentowanej sprawie NSA wyjaśnił, że do zasady kaucje gwarancyjne mają charakter zwrotny i w momencie ich wpłaty nie mogą stanowić kosztów uzyskania przychodów dla podatnika. Niemniej, w sytuacji gdy zakończyło się podstępowanie upadłościowe kontrahenta i wiadome jest, że podatnik nie odzyska wpłaconych kaucji, stają się one wydatkiem o charakterze definitywnym, gdyż tracą swój zwrotny charakter.

Jeśli jednocześnie kaucje zostały udzielone jako warunek zawarcia umowy o świadczenie usług to mają one związek z przychodami podatnika (np. w przypadku odmowy udzielenia kaucji kontrahent mógłby nie zawrzeć umowy z podatnikiem). Oznacza to zatem, że zostały poniesione w celu zachowania, zabezpieczenia źródła przychodu.

Ponadto w analizowanej sprawie nie można spółce przypisać winy, gdyż działała ona racjonalnie gospodarczo, a przede wszystkim podejmowała wszelkie starania celem odzyskania kaucji gwarancyjnej - zatem zachowała wszelkie wymogi staranności. Dodatkowo kaucja gwarancyjna nie została wyłączona z kosztów uzyskania przychodów na mocy art. 16 ust. 1 ustawy CIT.

Reasumując, skoro wydatek na kaucję gwarancyjną został poniesiony trwale, w celu zachowania, zabezpieczenia źródła przychodów i nie został wyłączony z kosztów podatkowych na mocy art. 16 ust. 1 ustawy CIT może stanowić koszt uzyskania przychodu zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy CIT.

Refakturowanie poniesionych wydatków a limit kosztów usług niematerialnych, wyrok WSA w Warszawie z 12 września 2019 r., sygn. III SA/WA 88/19

W opisywanym orzeczeniu WSA wyjaśnił, że wyłączenie z limitu kwalifikowania jako koszty uzyskania przychodów wydatków na usługi niematerialne nabywane od podmiotów powiązanych, o którym mowa w art. 15e ust. 11 pkt 2 ustawy CIT, odnosi się do podmiotu, który koszt nabytej przez siebie usługi refakturowuje na inny podmiot. Oznacza to, że na podstawie art. 15e ust. 11 pkt 2 ustawy CIT uprawnionymi do korzystania z wyłączenia z limitu są tylko te podmioty, które czynnie refakturowują (przenoszą) koszt usługi na inny podmiot z grupy. Finalny odbiorca refakturowanej usługi nie korzysta ze zwolnienia i jest objęty limitem z art. 15e ust. 1 pkt 1 ustawy CIT.

Kwestia prawa do pełnego odliczenia VAT naliczonego w związku z pojazdami samochodowymi, wyrok WSA w Poznaniu z 11 września 2019 r., sygn. I SA/Po 533/19

Wykluczenie przez podatnika użycia pojazdów do celów niezwiązanych z działalnością gospodarczą może nastąpić poprzez wprowadzenie regulaminów, umów, zarządzeń, połączone z podjęciem dodatkowych działań zabezpieczających ich wykonanie. Przy tym, działania takie muszą być dostosowane do specyfiki działalności przedsiębiorstwa i sposobu używania pojazdów na jego potrzeby. Samo pozostawienie samochodu poza siedzibą firmy nie oznacza automatycznie, że samochód nie jest wykorzystywany wyłącznie do działalności gospodarczej. Przejazdy z miejsca garażowania czy przechowywania samochodu (czyli miejsca zamieszkania) do siedziby spółki, czy też do klientów spółki, związane są realizacją celu służbowego, jakim jest dbałość o powierzone mienie spółki, w związku z czym mają one charakter służbowy. W efekcie, przejazdy takie należy uznać za wyłącznie związane z działalnością gospodarczą prowadzoną przez podatnika.

Z uwagi na występowanie w związku z wykorzystaniem pojazdów samochodowych tzw. „czynnika ludzkiego” w każdym przypadku istnieje potencjalne „zagrożenie”, że dany pojazd może zostać wykorzystany do celów innych niż związane z działalnością gospodarczą podatnika.

Przyjęcie, że istnienie ryzyka wykorzystania pojazdu na cele prywatne wyklucza użytek pojazdu wyłącznie na potrzeby działalności gospodarczej, powoduje, że w praktyce znacznie utrudnione/nieemożliwe staje się wskazanie okoliczności, w których możliwe byłoby odliczenie pełnej kwoty VAT naliczonego w odniesieniu do wydatków związanych z takim pojazdem.

Tym samym, jeżeli podatnik wprowadził odpowiednie zasady korzystania z pojazdów służbowych oraz system kontroli sposobu wykorzystywania tych pojazdów przez pracowników, nie ma podstaw do przyjęcia, że pojazdy będą wykorzystywane inaczej niż wyłącznie do działalności gospodarczej. W przypadku natomiast stwierdzenia, iż – wbrew przyjętym zasadom – pojazd został wykorzystany na cele prywatne, zastosowanie powinna znaleźć korekta in minus odliczonego VAT naliczonego związanego z danym pojazdem. Jednak do momentu wystąpienia takiej okoliczności podatnik ma prawo zakładać, że przysługuje mu pełno prawo do odliczenia VAT naliczonego w stosunku do pojazdu samochodowego.

A stack of coins is visible on the left side of the page, with some coins in the foreground. The background is dark and blurred.

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

SPIS TREŚCI

Wydatki na materiały promocyjne a koszty podatkowe , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 4 września 2019 r., sygn. 0114-KDIP2-2.4010.301.2019.1.RK	6
Ustalenie podstawy opodatkowania VAT z tytułu usługi dzierżawy nieruchomości , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 3 września 2019 r., sygn. 0114-KDIP1-3.4012.324.2019.1.RMA	6
Określenie miejsca świadczenia usług informatycznych , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 3 września 2019 r., sygn. 0111-KDIB3-3.4012.233.2019.2.PK	6
Skutki podatkowe w CIT budowy infrastruktury dodatkowej , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 3 września 2019 r., sygn. 0114-KDIP2-2.4010.288.2019.1.AZ	7

Wydatki na materiały promocyjne a koszty podatkowe, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 4 września 2019 r., sygn. 0114-KDIP2-2.4010.301.2019.1.RK

W zakresie organizowanych spotkań promocyjnych spółka ponosi m.in. wydatki obejmujące koszty ulotek, broszur i katalogów informacyjnych, dotyczących promowanych produktów. Zdarza się również, że w materiałach promocyjnych spółka przekazuje uczestniczącym osobom, drobne upominki o niskiej wartości materialnej, takie jak np. długopisy, bloczki do notowania czy parasolki. Wszystkie upominki są opatrzone logiem grupy lub logiem poszczególnych produktów. W tej sytuacji należy uznać, iż wydatki na materiały promocyjne ponoszone przez spółkę w związku ze spotkaniami promocyjnymi nie wykazują cech reprezentacji, lecz stanowią zgodną z prawem reklamę produktu leczniczego.

W efekcie tego rodzaju wydatki, jako spełniające kryteria z art. 15 ust. 1 ustawy CIT, mogą być w całości uznane za koszty uzyskania przychodów spółki.

Ustalenie podstawy opodatkowania VAT z tytułu usługi dzierżawy nieruchomości, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 3 września 2019 r., sygn. 0114-KDIP1-3.4012.324.2019.1.RMA

Koszty podatku od nieruchomości są należnością bezpośrednio związaną z odpłatnym świadczeniem usługi dzierżawy i podlegają opodatkowaniu VAT na zasadach właściwych dla wiążącego strony stosunku cywilnoprawnego (analogicznie jak czynsz). Zobowiązanie podatkowe w zakresie podatku od nieruchomości ciąży na wydzierżawiającym (jako właścicielu/użytkowniku wiecznym nie-

ruchomości) i nie może zostać skutecznie przeniesione na dzierżawcę (w tym w drodze umowy). Nie jest zatem uprawnione wystawienie przez podatnika na rzecz dzierżawcy odrębnej faktury opiewającej na koszty podatku od nieruchomości.

W przypadku umowy dzierżawy podatek od nieruchomości stanowi element rozliczeń wydzierżawiającego ze dzierżawcą (stanowi on element cenotwórczy tej usługi), w związku z czym powinien być traktowany na zasadach właściwych dla wynagrodzenia należnego podatnikowi z tytułu dzierżawy (czynszu).

Określenie miejsca świadczenia usług informatycznych, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 3 września 2019 r., sygn. 0111-KDIB3-3.4012.233.2019.2.PK

Świadczone przez wnioskodawcę usługi informatyczne stanowią usługi elektroniczne w rozumieniu art. 2 pkt 26 ustawy VAT. W przypadku, gdy będą one świadczone na rzecz podatnika, miejscem świadczenia tych usług, co do zasady, będzie państwo w którym usługobiorca posiada siedzibę albo stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej (o ile są one świadczone dla tego miejsca). W tym kontekście okoliczność czy usługobiorca będący podatnikiem posiada numer VAT-UE, czy też nie, nie wpływa na określenie miejsca świadczenia wskazanych usług. Stąd, miejsce świadczenia usług informatycznych (opisanych we wniosku) na rzecz kontrahenta mającego siedzibę działalności gospodarczej w UE, lecz nieposiadającego numeru VAT-UE, określane jest na zasadach ogólnych, przewidzianych w art. 28b ustawy VAT (tj. według miejsca siedziby kontrahenta).

Skutki podatkowe w CIT budowy infrastruktury dodatkowej, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 3 września 2019 r., sygn. 0114-KDIP2-2.4010.288.2019.1.AZ

1) Spółka ma prawo zaliczyć wydatki poniesione na budowę infrastruktury dodatkowej do kosztów uzyskania przychodów w rozumieniu art. 15 ust. 1 ustawy CIT.

2) Otrzymany przez spółkę częściowy zwrot kosztów od osób trzecich, który nie został zaliczony przez spółkę do kosztów uzyskania przychodów, podlega wyłączeniu z przychodów podatkowych na podstawie art. 12 ust. 4 pkt 6a ustawy CIT.

3) Koszty infrastruktury dodatkowej powinny być kwalifikowane do kosztów uzyskania przychodów jako koszty pośrednie w rozumieniu art. 15 ust. 4d u ustawy CIT, tj. w dacie poniesienia. Natomiast w zakresie momentu (daty) ujęcia w kosztach podatkowych poniesionych przez spółkę kosztów infrastruktury

ry dodatkowej, należy stwierdzić, że wydatki – o ile w rzeczywistości z uwagi na swój charakter nie będą mogły zostać powiązane z okresem przekraczającym rok podatkowy, a ponadto na gruncie przepisów prawa podatkowego nie będzie możliwe określenie, jaka ich część dotyczy danego roku podatkowego – mogą zostać potrącone jednorazowo w dacie poniesienia, którą wyznacza art. 15 ust. 4e ustawy CIT, czyli w dniu w którym ujęto koszt na podstawie otrzymanej faktury (rachunku), albo dzień, na który ujęto koszt na podstawie innego dowodu w przypadku braku faktury (rachunku) w księgach rachunkowych.

4) Rozliczenie kosztów infrastruktury dodatkowej powinno następować, na podstawie udokumentowanych wydatków, w dacie poniesienia kosztu, tj. w dniu w którym ujęto koszt na podstawie otrzymanej faktury (rachunku), albo dzień, na który ujęto koszt na podstawie innego dowodu w przypadku braku faktury (rachunku), w księgach rachunkowych, nie wcześniej niż w momencie podpisania protokołu przekazania z gminą.

PACZUSKI
TAUDUL

KONTAKT

ANDRZEJ PACZUSKI
tel. +48 510 051 712
andrzej.paczuski@ptpodatki.pl

ADAM HELLWIG
tel. +48 502 184 966
adam.hellwig@ptpodatki.pl

WARSZAWA

ul. Giełdowa 7/9, 01-211 Warszawa
tel. 22 205 22 00, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl

KATOWICE

ul. Jesionowa 22, 40-158 Katowice
tel. 32 732 33 45, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl